

Šumavou přes Kvildské pláně

Modrava, bus			
	Leží na soutoku Modravského, Roklanského a Filipohuťského potoka, jejichž soutokem vzniká Vydra. Žije zde 78 obyvatel. Nejstarší dochované zmínky o Modravě pocházejí z let 1614 a 1617 – trvalé osídlení se v nich však ještě nezmiňuje, pouze rybářské využití a pastviny pro soumary (to vyplývalo z polohy při obchodní stezce do Kašperských Hor). Od roku 1757 se Modrava rozvíjí jako rybářská a lovecká osada. Ke změně dochází po roce 1799, kdy kníže Schwarzenberg kupuje od hraběte Filipa Kinského rozsáhlé území Prášílského panství a využívá obrovského bohatství dřeva ze zdejších rozsáhlých lesů. V letech 1799–1801 byl vybudován podle návrhu Ing. Rosenauera Vchynicko-tetovský plavební kanál.		
pivovar Lyer	0,4	0,4	
	Nový pivovar (2014) se stylovou hospodou, kde točí vlastní pivo značky Lyer. Pivovar vystavěný na původních základech starých stavení. Na Modravě se pivo dříve nevařilo. 10 z 10 pivoznalců tento produkt nedoporučuje.		
vysílač	0,5	0,9	
Modravská hora	1,6	2,5	přístřešek
Cikánská slat'	1	3,5	
Rozkládá se na jižním svahu Modravské hory v nadmořské výšce 1103 m. Je protáhlého tvaru a rozprostírá se ve směru východ – západ, uprostřed je zúžené. Je porostlé většinou smrků, zčásti klečí a jen místy je špatný luční porost. Uprostřed rašelinisté je několik malých jezírek, výměra slati je 102,01 ha, hloubka až 620 cm, odhadovaná zásoba rašeliny 1 341 000 m ³ . Pramení zde Cikánský potůček, levostranný přítok Modravského potoka. Porost tvoří smrků, kleč, rašeliníky, suchopýr pochvatý, vřes obecný, vlochyně bahenní, klikva, kyhanka sivolistá, ostřice, rosnatka okrouhlostá.			
bod A64	0,2	3,7	
Široká cesta, Trampusův křížek		5,2	
	Osada Josefstadt vznikla asi okolo r.1800,po zakoupení tohoto revíru knížetem Schwarzenbergem.Bylo v ní asi 12 až 14 primitivních domků,ve kterých žili dřevaři. Nalézala se v místě dnes nazývaném U Trampusova křížku na staré Březnické cestě,na severním svahu Studené hory-Kaltstauden.Zanikla asi před rokem 1883.V místě jsem skutečně našel zbytky základových zdí,a 2 nádherné kované motýčky...střepy od pivní lahve.		
Březník	2	7,2	<i>Pürstling</i>
	Z osady zbyla jen hájovna, ve které je nyní v letní sezóně pohostinství, můstek přes Roklanský potok a několik patrných základů zbořených budov. V letech 1952 - 1970 zde byla rota PS Březník . K osadě se též váže román K. Klostermanna Ze světa lesních samot . Její zánik patrně souvisí s odsunem německého obyvatelstva a vznikem hraničního pásma, které v těch místech v 70tých letech minulého století sahalo až k Modravě, tj. do hloubky asi 10km od státní hranice. Od hájovny je vidět mělké údolí s horami Luzný (Lusen) na jz a oběma Roklany (Rachel). Nejstarší budovou na Březníku, sloužící jako obydlí revírníka, byla dřevěná lesovna z roku 1804, postavená bezprostředně po založení polesí Březník a stejnojmenné osady. Dodnes dochovanou kamennou myslivnu postavili r. 1856 o něco výše, revírník se sem přestěhoval a starší objekt začal		
užívat hajný, který spolu s revírníkem a příručím tvořil personál správy polesí. Schwarzenberská myslivna byla obydlena až do r.1951, za první republiky poskytovala ubytování (13 lůžek) a chutnou kuchyni (včetně Protivínského piva). V poválečné době, kdy byla na Březníku umístěna jednotka Pohraniční stráže, byly v budově stáje a seníky, a to až do roku 1969. V průběhu 70.let pokračovalo postupné chátrání a demolici myslivna unikla patrně jen proto, že odvoz sutin z tohoto těžko dostupného místa by byl příliš složitý. V letech 1998 - 2002 proběhla potřebná rekonstrukce a 24.5. 2002 byla myslivna otevřena veřejnosti jako informační středisko Správy NP Šumava. O rok později byla v horním patře otevřena expozice připomínající spisovatele Karla Klostermanna, spojeného s tímto místem románem Ze světa lesních samot.			
Pomník se původně nacházel v objektu 7. roty PS na Březníku do roku 1978, kdy tato rota reorganizací zanikla. Z iniciativy Klubu českého pohraničí byl zrestaurován a se souhlasem obce Modrava osazen v červnu 2011 naproti bývalé hájovně na Březníku. Reinstalace pomníčku popisujícího v duchu komunistického narativu tragickou událost jako příklad osudového střetu hrdinného pohraničnicka, jenž přinesl nejvyšší obět v boji			
Obchodní stezka . Přes Březník vedla odnepaměti jedna z mnohých obchodních i pašeráckých stezek, jako byly např. stezky přes Scheureck - Stodůlky (Žďárek), přes Bučinu, přes Distelruck nebo Gsenget. Tato stezka, která vedla přes Modravu pravděpodobně ze Sušice nebo Hartmanic a odtud dál pokračovala přes Modrý Sloup (Blauen Säulen) tzv. Českou cestou (Böhmweg) na Grafenau, byla			

patrně používána už za **Keltů**. Je to historická, víc než dva tisíce let stará obchodní stezka
V závěru Luzenského údolí - nedaleko hraničního kamene č. 30 byly v roce 1937 postaveny **dvě třířadé uzávěry z kolejnic** s příkopy ve vzdálenosti do 150 metrů od státní hranice.

památník obětem komunismu	0,4	7,6	

Pomník s nápisem vytesaným do vyleštěné plochy kamene vznikl pravděpodobně v reakci na reinstalaci pomníku pohraničníku Václavu Horváthovi u bývalé hájovny na Březníku v roce 2011.

Na Ztraceném	2	9,6	

Nad Ptačí nádrží	1,9	11,5	Nádrž sloužila pro nadržování vody pro plavení dřeva.

Černá hora	3	14,5	<i>Pürstling</i>

Černá hora je plochá kupa s asymetrickými svahy (východní je prudký) na hlavním šumavském hřebeni, po němž vede evropské rozvodí mezi Severním a Černým mořem. Vrcholovou část tvoří poměrně rozsáhlá plošina, místy pokrytá balvany, jejímž nejvyšším bodem je osamocená skalka na mýtině, vytvořené kůrovcovou kalamitou.. Na jejím jihovýchodním svahu je prameniště Vltavy. Na jižním svahu se nachází dřevěná vyhlídka, z které při dobré viditelnosti můžete vidět i Alpy.

odboč. vyhlídka pram. Vltavy	0,8	15,3	

U pramene Vltavy	1,1	16,4	

Místo, kde je uměle vytvořená studánka již od roku 1922, je pouze symbolické. Skutečný pramen Vltavy je od ní vzdálen asi 200 m ve svahu Černé hory.

Na Strážní stezce	0,5	16,9	

Pod Stráží	0,7	17,6	<i>Postberg</i>

Stráž je výrazný suk na hlavním šumavském hřebeni, po němž vede evropské rozvodí mezi Severním a Černým mořem. Vrcholová část je kupovitá. K severu a jihu ze Stráže vybíhá hřbet na němž vystupují vrcholy Holý vrch a Siebensteinkopf.

Bučina	1,8	19,4	<i>Buchwald</i>

Na bývalé Horní Zlaté stezce, vedoucí z Kašperských Hor do Fünsterau, v těsné blízkosti zemské hranice s Bavorskem, se od roku 1790 rozkládala nejvýše položená obec v Čechách. Za první republiky tu stávalo přes padesát domů, budova celního úřadu s kasárny finanční stráže, myslivna, hájovna, obecná škola a spořitelna. V provozu byly hotel Fastner, známý hostinec Zum Tiroler a později postavená **Pešlova chata**. Nově opravená **kaplička svatého Michala**, stojící u bývalé odbočky k pramenům Vltavy, pochází z roku 1891. Na této kdysi značené cestě rostly dvě mohutné památné jedle, které zbyly v okolí jako poslední z původního šumavského pralesa. Z Bučiny je možné shlédnout panorama Šumavy podél hranic až k masivu Třístoličníku a při jasném počasí jsou vidět i vzdálené Alpy.

Hotel Alpská vyhlídka byl postaven ve stejném stylu a na stejném místě jako byla původní

Pešlovachata. Hotel byl návštěvníkům otevřen v roce 2010.

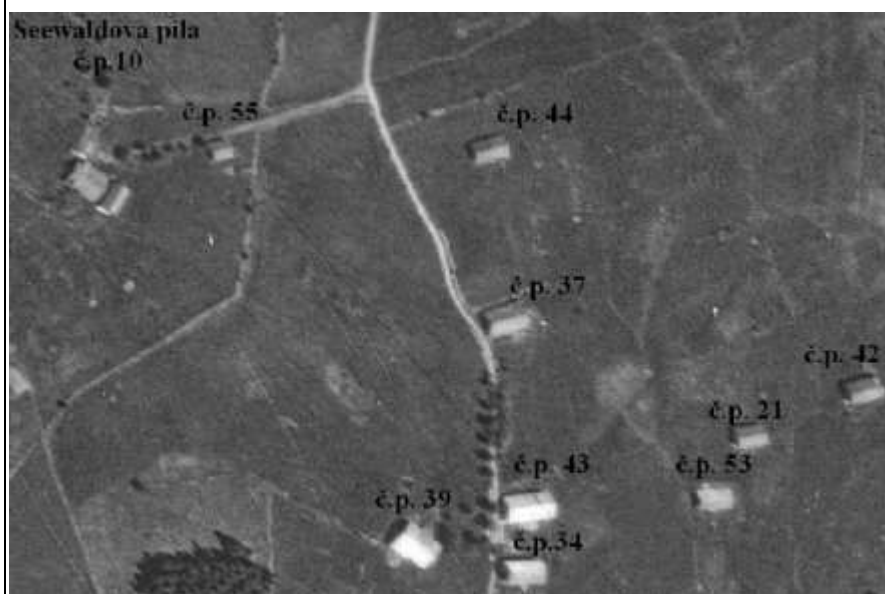
A v roce 2008 byla postavena **signální stěna**, jako připomínka jak vypadala skutečná železná opona.

Bučina, rozc.	0,3	19,7	

býv. Mlýnská mýtina	1	20,7	<i>Mühlreutherhäuser, Froschau</i>

Jednalo se o skupinu deseti budov při komunikaci z Bučiny do Chaloupek/Hüttel/.Do osady patřila i Seewaldova pila. Pro osadu byl používán název Mühlreuthäuser, nebo také Froschau.

Seewaldova pila byla odstraněna dokonale.Dnes zde najdeme nepatrné zbytky základů, rozpadlý nájezd na půdu, zarostlou nádrž na vodu a zbytky náhonu.Místo, kde stála pila, je dnes zarostlé hustými smrky.

Chaloupky	0,5	21,2	<i>Hüttel</i>

Osada ležela necelé dva kilometry jižně od Bučiny,kam také úředně patřila,na staré cestě na Modravu. Podle historické mapy zde stálo něco kolem deseti až patnácti domů.Zůstaly po ní zbytky základů několika stavení a starý ovocný sad.

polní cesta před Furíkem	0,8	22	
Knížecí Pláně, kostel	0,8	22,8	<i>Fürstenhut</i>

Pohraniční obec s rozptýlenými chalupami, která se při svém založení v roce 1792 jmenovala Knížecí Klobouk, ležela na holé planině s třemi skalnatými návršími. Tuto její polohu přesně vystihoval i její starý český název Krásná Rovina.

V dobách největšího rozkvětu zde stávalo přes šedesát domů, kromě mlýna a pily fungovala také škola, myslivna, hájovna, obecní úřad, pošta a čtyři hostince. Vesnice měla svůj hřbitov, a od roku 1864 tvořil výraznou dominantu celého okolí kamenný kostel Svatého Jana Křtitele, vedle kterého stávala fara.

V současné době zbyl z obce jen hřbitov, který byl v roce 1992 ze zbytků náhrobních kamenů bývalými místními německými obyvateli obnoven a oplocen. Na místě kostela byl vztyčen 13 m vysoký dřevěný kříž, který byl po vichřici v lednu 2007 nahrazen menším křížem. Nově zde byla postavena (v

roce 1999, na místě bývalé hájovny) farma s chovem ovcí a skotu, v níž je restaurace a ubytování. Kromě nepatrných pozůstatků zlikvidovaných domů je v terénu dobře patrný především systém polí, ohraničených mezními pásy z mohutných balvanů . Na původním místě u kostela byl v 90. letech obnoven **památník padlým** v 1. světové válce z osad Scheureck, Fürstenhut, Buchwald na Knížecích Pláních.

Hraniční potok, Červ. Kámen	1,5	24,3	
býv. Stodůlky	1,4	25,7	<i>Hinter Scheurek</i>

Stodůlky byly založeny roku 1774 jako osada dřevorubců pracujících pro knížecí správu ve Vimperku. V roce 1840 zde bylo 20 domů a 147 obyvatel. V roce 1921 měla obec kolem 27 domů a 179 obyvatel. Obyvatelstvo bylo vždy výhradně německé národnosti.

Domy byly rovnoměrně rozloženy podél hlavní cesty, jižní část osady se nazývala **Vorder Scheurek (Žďárek)**, severní část osady **Hinter Scheurek (Stodůlky)**, některé zdroje uvádějí české názvy opačně. Škola byla uprostřed mezi oběma částmi, knížecí hájovna byla nad Žďáreckým jezírkem. V obou částech osady byly kaple. Osada patřila k obci Strážný a spadala pod faru a poštu. V době totality tu byla postavena budova roty PS Žďárek. Z obce se nezachoval jediný dům, jen několik rozvalin a boží muka.

Stodůlky, rozc.	0,5	26,2	
Žďárek	1,3	27,5	<i>Vorder Scheurek</i>
Pod Žďáreckou horou	0,5	28	

Plochý dvojruchol 5,5 km severozápadně od Strážného. Severozápadní nižší vrchol se nazývá Stodůlecký vrch nebo též Stodůlecká hora. Žďárecká hora je o cca 4 m vyšší. Západní sektor tvoří louky s mezemi a kamenicemi, východní svahy jsou prudší a pokrývá je smrkový les. Na vrcholu je geodetický bod a pozůstatky prehistorických megalitických památek (**menhiry**...). I velký balvan stojící v nejvyšším místě je s největší pravděpodobností součástí prehistorické památky a byl vztyčen lidskou rukou.

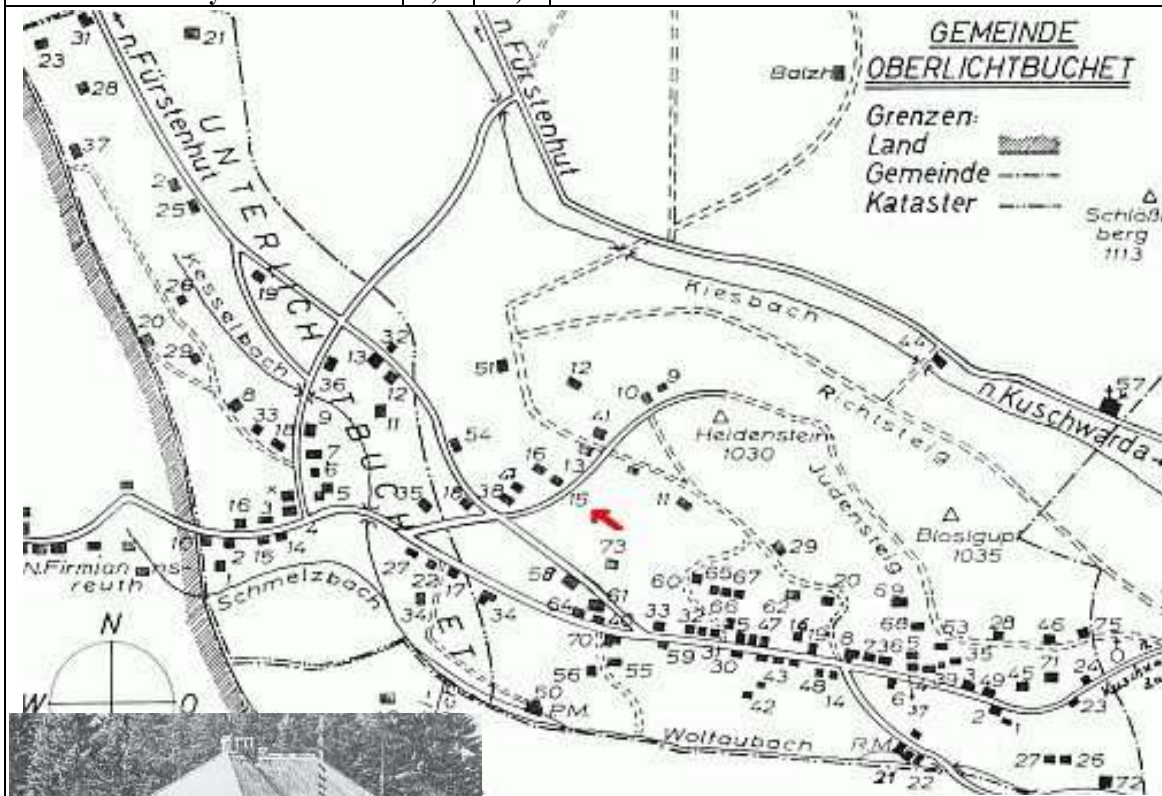
Josefov	1,2	29,2	<i>Josefsthal</i>

Josefov byla samota tří domů s 12 obyvateli, patřící k Horním Světlým Horám. Mimo tuto bylo po okolí na samotách rozmístěno ještě 10 chalup s 56 obyvateli. Měly svá označení podle křestních jmen prvních osadníků. Stával poblíž křižovatky cest, které se říkalo U Huberta. Stával tu třímetrový kemenný kříž a cesty se rozbíhaly na Knížecí Pláně, na Světlé Hory a na Strážný. Zbývající deset samot bylo roztroušeno směrem na Stodůlky podél bavorské hranice. V jedné ze samot, kde se po chalupě říkalo Sepperl Johan bývala hospoda. Stála těsně u cesty k Zadním Stodůlkám.

bod záchrany A91	0,4	29,6	
Točná	0,6	30,2	<i>Fahrenhäuser</i>

Točná byla místní částí obce a katastrálního území Horní Světlé Hory. V místě se nacházejí zarostlé základy domů a několik zachovalých sklepů.

Horní Světlé hory	1,2	31,4	<i>Oberlichtbucht</i>

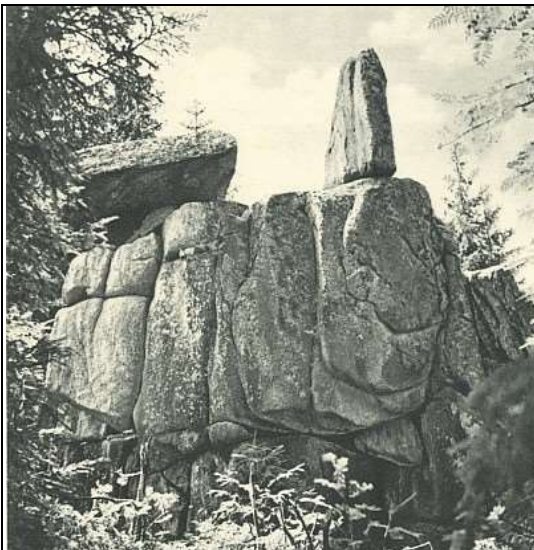
V místě se nacházejí zarostlé základy domů a několik zachovalých sklepů. V těsné blízkosti rozvalin domu č.p. 17 se nachází **vojenský bunkr**, který zde zřejmě postavila Pohraniční stráž. V okolí rozvalin roste velké množství mohutných jasanů, z nichž některé mohou být staré až 200 let. Nedaleko domu č.p. 15 je na velkém balvanu nápis: IRGL 1738 - 1946. Při cestě k Pohanským kamenům stávala v 30. letech **sýrárna** založená Ottem Spitzbergerem č.p. 15 (po chalupě Irglbauer). Plnotučný šumavský sýr Irgl kas, zabalený ve třipitvém staniolu se třemi jedličkami

kupovaly krámy i hospody po celém okolí. Obyvatelstvo se živilo chovem dobytka a pašováním. Za první republiky sídlo stanice finanční stráže. V roce 1910 měla osada 70 domů a celkem 440 obyvatel (z toho 438 německé a 2 české národnosti). V roce 1930 měla osada 70 domů a celkem 363 obyvatel (z toho 360 německé a 3 české národnosti). Nejvýraznějším pozůstatkem jsou zříceniny dvoutrídí **školy** č.p. 70 jenž sloužila za bolševika pohraničnickům.

Rozvaliny **Kesselova mlýna a pily (Kesselmühle)** č.p. 50

Slunovratové neboli **Pohanské kameny** či Pohanští obři jsou dva menhiry stojící na vrcholu skály. Usuzuje se, že mohly sloužit k určování data letního slunovratu. Jejich německý název zní Heidensteine nebo též Heidenmicheln – pohanští obři. Východní z nich byl v minulosti několikrát povalen a jako ležící též popsán v knize Tajemná místa Pošumaví. V roce 2003 byl příznivci megalitů opět postaven přibližně do původní polohy.

Návštěvníci tedy mohou spatřit působivou dvojici menhirů, která přivedla kdysi českokrumlovského badatele Schefczika k názoru, že jde o vizíry ke sledování data letního slunovratu dle východu slunce. Ten se měl na místním horizontu odehrávat v azimutu 53°. Odtud byl odvozen i další název kamenů Sonnwendsteine, to jest slunovratové kameny. Oba kameny jsou aktivity, tj. vyzařují energii kamene. Severně od skály je v kameni vodní mísa. Původní domněnka, že tu byl ještě třetí kámen v řadě, se při bližším průzkumu nepotvrdila. Zato je pravděpodobné, že jižně pod kameny stál menší vizír,

bez kterého by určení přesného směru východu slunce nebylo možné. Je již však rozbit.

Strážný, na kapliče	3,7	35,1	
Strážný, bus	0,4	35,5	<i>Kuschwarda</i>
Pod obecním vrchem	0,6	36,1	
U krmelce	0,3	36,4	
U dolní silnice	0,8	37,2	
Dolní Cazov	1,7	38,9	<i>Oberzassau</i>

V dubnu 1945 americká armáda měla překročit československou státní hranici z Bavorska přes Kunžvartský průsmyk směrem na Strážný a dále přes horní tok Vltavy na Vimperk. Na místo přechodu přes říčku Řasnici byly vyslány bojové jednotky 5. US pěší divize. Ty byly následně vystřídány ženisty, kteří postavili ženijní most pro přesun amerických tanků. Po překonání říčky vedla silnice do Dolního Cazova vzdáleného asi 300 m od státní hranice. Do obce Strážný přijel první

tank 1. května 1945. Ženijní most přes říčku Řasnici tvoří čtyři díly mostovky typu M2-Treadway. Jsou to dvě kovové lávky asi tři metry dlouhé a půl metru široké.

Osada Cazov se rozdělovala na **Dolní Cazov** (Unterzassau) a **Horní Cazov** (Oberzassau). První zmínka o Dolním Cazově, který spádově patřil pod Kunžvart, se váže k roku 1727, kdy vydal kníže ze Schwarzenbergu povolení ke stavbě dalších dřevařských osad na vimperském panství. První domky na břehu Řasnice vyrůstají v letech 1734-1735. V roce 1875 byla přistavěna kaple Panny Marie. V letech 1929-1930 na Dolním Cazově stálo 25 domů s 152 obyvateli (151 německé národnosti). Eliška Krásnohorská píše o půvabné vesničce ležící v záplavě zelených luk a ve věncích olšovi. Ostatně zamokřené zelené louky s listnáči kolem cesty zde najdeme i dnes, jen ty domky chybí - v květnu 1955 dorazila do již liduprázdné vsi kolona aut s nákladem sudů s benzínem, jím byla polita selská stavení a kaple, načež všechno bylo zapáleno. Horní Cazov nad hraničním Mechovým potokem měl totožný důvod vzniku a zániku. V letech 1929-1930 na Horním Cazově stálo 26 domů s 155 obyvateli (153 německé národnosti). (na obr. 1 Dolní a Horní Cazov, na obr. 2 Dolní Cazov, na obr. 3 Horní Cazov)

Horní Cazov	0,7	39,6	<i>Oberzassau</i>

pomník B. Hasila

Mladší bratr Josef Hasil (1924–2019, jeden z tzv. králů Šumavy) sloužil jako člen SNB v pohraničních hlídkách. Po komunistickém uchopení moci v únoru 1948 převáděl uprchlíky z Československa přes hranice. Po zatčení a odsouzení se mu podařilo uprchnout z komunistického vězeňského lágru a přejít hranice. Začal spolupracovat s americkou tajnou službou a chodit přes hranice zpět do vlasti. Když v prosinci 1949 došlo k rozsáhlému zatýkání rodiny a spolupracovníků Josefa Hasila, opustili jeho bratři Julius a Bohumil také Československo. Bohumil, stejně jako Josef Hasil, se stal kurýrem a převaděčem. Dne 13. září 1950 přecházeli bratři

Josef a Bohumil Hasilovi z Německa do Československa. Bohumilův roční syn Jiří žil tehdy v obci Lažiště. Cílem výpravy bylo přenést ho za matkou, manželkou Bohumila Hasila, která opustila Československo již dříve. Přechod byl prozrazen dvojitým agentem a podle vyprávění Josefa Hasila se bratři rozdělili; Bohumil přes Josefovo varování trval na původním směru cesty a na tom, že pro syna dojde sám. Bohumila Hasila objevila u dnes zaniklé obce Horní Cazov hlídka pohraniční stráž. Zahájila střelbu, kurýra těžce zranila a dopravila do Českých Žlebů. Bratrovi Josefovi se podařilo přejít hranice zpět; Bohumil Hasil v Českých Žlebech zemřel a byl zde i tajně pohřben. Přesné místo jeho hrobu je neznámé.

Pod Žlebským vrchem	0,3	39,9	
Mlaka	2	41,9	<i>Moorhäuser</i>

Osada Mlaka byla skupinou několika chalup u státních hranic při cestě vedoucí do Českých Žlebů a naproti bavorské obci Bischofsreut. Původní název osady Moorhäuser vyznačuje blízké mokřiny a bažiny podél hraničního Mechového potoka. Osada spádově patřila k Českým Žlebům. První stavení zde bylo postaveno okolo roku 1750 a postupně přibýlo dalších sedm usedlostí. Domky byly postaveny podél cesty, která kopírovala starou Zlatou stezku z Prachatic přes zemskou hranici do Pasova. Byla zde rovněž malá kaplička jako místo každodenních molíteb místních obyvatel.

Krom kamenných snosů, oddělujících pozemky a několika ovocných sadů z ní nezbylo vůbec nic. Důvod vystěhování a zániku byl zřejmý - hraniční pásmo.

Krásná Hora	1,5	43,4	<i>Schönberg</i>

První zpráva o vsi pochází z roku 1710. Osada, rozložená do délky na osluněných pastvinách podél cesty z Nového Údolí na České žleby bývala zvana tkalcovskou vsí. Pěstování a zpracování lnu se tu věnovala naprostá většina osadníků, protože vysoká nadmořská výška mnoho dalších možností nenabízela. Osada se dělila na tři části zvané **Horní, Dolní a Spálenec**. Po

zřízení hraničního pásma v 50 letech minulého století bylo obyvatelstvo vystěhováno a domy, s výjimkou těch, co užívala Pohraniční stráž byly zbořeny. Dodnes tu zůstaly i dvě zříčené výklenkové kaple a křížky podél cesty jsou opraveny.

Obr. 1, býv. obchod, poté rota PS

Krásná Hora, rozc.	0,3	43,7	

V Podkově	1,6	45,3	
Spálenec, rozc.	0,3	45,6	
Nové Údolí, žst	2,2	47,8	<i>Neuthal</i>

Nové Údolí vzniklo jako dřevařská osada v roce 1795. Na podzim roku 1910 sem byla od Černého Kříže postavena železniční trať, která přes celnici v Haidmühle pokračovala do Pasova. V téměř roce zde bylo 34 domů a 271 obyvatel – z toho 259 německé národnosti. V období první republiky v obci byla stanice četnictva a finanční stráže, dva ubytovací hostince, schwarzenberská lesovna, škola, obchod, hasičská zbrojnice, taneční parket a železniční stanice.

Po druhé světové válce a vysídlení německých obyvatel přišli do Nového Údolí noví osadníci, v roce 1948 však byli vystěhováni a byla zbudována železná opona. Trať do Bavorska byla fyzicky přerušena, když bylo několik desítek metrů kolejí na české straně vytrháno. Železniční trať z Černého Kříže zůstala sice zachována, ale osobní vlaky od 70. let končily jízdu nuceně ve Stožci, za nímž byla trať přehrazena vraty a zatarasena výkolejkou, a do Nového Údolí jezdily jen kontrolované manipulační vlaky se dřevem. Proto byl na německé straně 18 km dlouhý úsek železnice z Haidmühle do Jandelsbrunnu v roce 1974 rozebrán. V 80. letech byla po přestěhování roty Pohraniční stráže do nových kasáren ve Stožci zbourána kamenná kasárenská budova, která byla v Novém Údolí původně postavena pro četnickou stanici.

Z původních budov se v Novém Údolí dochovala jediná stodola. Provoz osobních vlaků do Nového Údolí byl na české straně obnoven 30. června 1990. V roce 1994 byl založen spolek Pošumavská jižní dráha, který symbolicky obnovil koleje až přímo na státní hranici (v délce 105 m[2]) a v květnu 1997 zde otevřel minimuzeum šumavských lokálek umístěné v historickém železničním voze. V roce 1999 tu

byla postavena Chata Nové Údolí. Bývalá osada se nachází na trase Šumavské pěší magistrály, proto zde Správa Národního parku Šumava vybudovala jedno ze šesti nouzových nocovišť umožňující přespání v přírodě.